

Dosarul nr. 2ra-1095/21

Prima instanță - (Judecătoria Ungheni, sediul central) jud: V. Stratulat
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: A. Panov, V. Sîrbu, I. Țurcan

ÎNCHEIERE

7 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Anatolie Bobu în numele și interesele lui Boris Gaitur,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Obor împotriva lui Boris Gaitur cu privire la reapararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 16 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 3 septembrie 2019, avocatul Vasile Lupu, acționând în interesele reclamantului Vitalie Obor, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Boris Gaitur, concretizată ulterior în cadrul ședinței de judecată din 28 septembrie 2020 (f.d.94-95), solicitând încasarea din contul pârâtului, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material cauzat, suma de 20 791 de lei, ce reiese din Raportul de evaluare efectuat de către Camera de Comerț și Industrie, și suplimentar încasarea cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizei în mărime de 1 440 de lei, a prejudiciului moral estimat în mărime de 20 000 lei și a cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 3 000 lei.

În motivarea acțiunii, reprezentantul reclamantului a indicat că la 17 februarie 2019 pârâtul Boris Gaitur i-a incendiat cota de vie din s. Costuleni, r-nul Ungheni, cu o suprafață de 30 ari, provocându-i un prejudicial material în sumă de 20 mii lei.

Pentru acțiunile date, la data de 11 martie 2019 pârâtul a fost sancționat prin decizia agentului constator, IP Ungheni în baza art. 104 din Codul contravențional pentru deteriorarea intenționată a bunurilor, cu o amendă în mărime de 20 u.c. Decizia dată fiind contestată, a fost menținută prin hotărârea din 5 iulie 2019 a Judecătoriei Ungheni, definitivă și irevocabilă din 22 iulie 2019.

A susținut că reclamantul s-a adresat verbal către pârât de câteva ori pentru a-i restitui suma pagubei dar acesta a refuzat, fapt pentru care a depus prezenta cerere de chemare în judecată.

Consideră că vina pârâtului în cauzarea prejudiciului material și moral este dovedită pe deplin.

Prin hotărârea Judecătoria Ungheni, sediul central din 13 octombrie 2020, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de avocatul Vasile Lupu în interesele lui Vitalie Obor împotriva lui Boris Gaitur.

S-a încasat de la Boris Gaitur în beneficiul lui Vitalie Obor, cu titlu de prejudiciu material suma de 20 000 lei, prejudiciu moral de 3 000 lei, cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 3 000 lei, cât și cheltuielile pentru efectuarea raportului de evaluare în sumă de 1 440 de lei, în total suma de 27 440 de lei.

S-a respins cerința de încasare a despăgubirii pentru prejudiciul material în mărime de 791 lei și a prejudiciului moral în mărime de 17 000 lei.

S-a încasat de la Boris Gaitur în beneficiul Statului taxa de stat de la care a fost scutit reclamantul proporțional părții admise în mărime de 700 lei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a conchis că, în urma incendiului viței de vie, pârâțul Boris Gaitur i-a cauzat reclamantului Vitalie Obor un prejudiciu material în mărime de 20 000 lei, fapt confirmat prin procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 04576749 din 11 martie 2019.

Faptul că lui Vitalie Obor i-a fost cauzat un prejudiciu material se confirmă și prin actul din 1 martie 2019 întocmit de către Comisia compusă din specialistul Direcției de Agricultură și Alimentație Gorincioi Alexandru, inginerul cadastral a primăriei Plugaru Mihail, conducătorul gospodăriei agricole Obor Elizaveta și consilierul local Prepeleț Vitalie, conform cărui, în rezultatul incendiului care a avut loc la 17 februarie 2019 în gospodăria agricolă a cet. Obor, s-a cauzat o daună culturii agricole de viță de vie, în proporție de 87%.

La fel, prima instanță a stabilit că Boris Gaitur a achitat amenda stabilită în decizia de sancționare parte integră a aceluiași proces-verbal cu privire la contravenție, iar, în cadrul explicațiilor acesta a confirmat aceste circumstanțe. Prin achitarea amenzii Boris Gaitur a recunoscut săvârșirea contravenției imputate în procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 04576749 din 11 martie 2019. Mai mult, contestația pârâțului depusă împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție a fost respinsă.

În concluzie, referitor la cuantumul despăgubirii pentru prejudiciul material, a reținut că reclamantul a probat prin raportul de evaluare că suma de 20 000 lei indicată în procesul-verbal cu privire la contravenție este una veridică și nu este o sumă disproporționat de mare.

Cu privire la cerința de reparare a prejudiciului moral, având în vedere principiile compensării echitabile și rezonabile a prejudiciului moral, suferințele morale, starea de stres cauzată reclamantului, instanța de judecată a motivat prin faptul că, suma pretinsă de 20 000 lei cu titlu de daună morală reprezintă o compensație exagerată, reținând că însăși atragerea la răspundere contravențională reprezintă în sine o satisfacție echitabilă pentru reclamant, iar compensația în cuantum de 3000 lei corespunde cu caracterul și gravitatea suferințelor psihice suportate de reclamant.

La 13 octombrie 2020, Boris Gaitur a declarat apel împotriva hotărârii, solicitând casarea integrală a acesteia și emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă.

Prin decizia din 16 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Boris Gaitur și s-a menținut hotărârea Judecătoria Ungheni, sediul central din 13 octombrie 2020.

În motivarea soluției, Colegiul instanței de apel a apreciat ca fiind juste concluziile primei instanțe

Instanța de apel a reținut că prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

La 19 mai 2021, prin intermediul poștei (f.d. 162), avocatul Anatolie Bobu, în numele și interesele lui Boris Gaitur, a declarat recurs împotriva deciziei din 16 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, reexaminarea cauzei în fond, cu încetarea procesului în temeiul art. 265 lit. h) din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului s-a invocat că decizia este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată în baza temeiurilor de recurs prevăzute de art. 432 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

La concret, reprezentantul recurentului a susținut că, în cadrul dezbaterilor judiciare au fost ignorate planșele fotografice prezentate, prin care se constată că plantația de vie nu a fost afectată.

Instanțele nu au pătruns în esența litigiului, deoarece actele la care s-au referit instanțele nu au tangență cu acesta și au fost emise de persoane incompetente în domeniu, fiind inadmisibile.

La fel, a invocat că reclamantul nu a prezentat probe ce ar atesta că acesta este proprietarul plantației și că anume acestuia i s-a cauzat prejudiciul.

Consideră că instanța de judecată urma să constate că acțiunea a fost înaintată de un reclamant necorespunzător și să o respingă, iar instanța de apel să înceteze procesul.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la 22 martie 2021, prin intermediul poștei (f.d.153), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent și reprezentantul lui lipsește.

Astfel, Colegiul consideră că recursul depus la 19 mai 2021 este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Copia cererii de recurs a fost expediată intimatului la 9 iunie 2021. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, intimatul nu a depus referință prin care să expună poziția sa.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Anatolie Bobu în numele și interesele lui Boris Gaitur nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Anatolie Bobu în numele și interesele lui Boris Gaitur.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari